

UĞUR GERÇEK

HATIRLA

Hatirla-syf.indd 1 12/09/2018 10:50

Roman
hatırla!
uğur gerçek
ISBN 978-605-68637-7-6
1. Basım, İstanbul, Eylül 2018
Genel Seri: 212 Roman: 33

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Sekreterya: Semanur Aysel
Yayın Danışmanı: Veysel Yaykın
Editör: Sinem Kaya
Son Okuma: Zehra Kıratlı
Mizanpaj: Ahmet Çevik
Kapak Tasarımı: Kamer Su

Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

HATIRLA!

Uğur Gerçek

Hatirla-syf.indd 3 12/09/2018 10:50

1. BÖLÜM

HATIRLA!

Hiçbir gerçek, onu görmemeye çalışmaktan daha acı verici değildir.

Goethe

Hatirla-syf.indd 5 12/09/2018 10:50

BİR YANLIŞLIK OLMALI!

Gözlerini açarak donuk bakışlarını tavana diktiği ilk anda, göğüslerinin üzerinden sol omzuna doğru uzanan tatlı bir sıcaklık hissetti. Üstelik bu durum sadece o bölgeyle de sınırlı değildi; sağ omzunun ucuyla diz kapağı arasında içten içe yanan bir ateş vardı sanki...

İlkin panik hâlinde göğüslerine doğru bir göz atıp üzerindeki kolu gören Cemal, kafasını hızla çevirip sağına baktığında, yanı başında yatmakta olan Aylin'i gördü. Kendi kolu onun boynunun altından öteye doğru uzanmış bir hâlde dururken, Aylin'in sola dönük vücudu boydan boya bedeniyle; o gül kırmızısı dolgun dudaklarıysa, sanki buse konduruyormuş gibi sağ omzunun ucuyla birleşmişti.

Aylin sanki vücudunun sağ tarafına baştan aşağı yapışmış gibiydi...

Başındaki şiddetli zonklamaya bakılacak olursa, son zamanlarda sıkça yaptığı gibi içkiyi fazla kaçırmıştı; ve muhtemelen o anda gördükleri gerçeğe çok yakın bir düş olmalıydı. Öyle değilse bile sadece bir sanrıydı belki...

Cemal Ersöz, emin olmak için gözlerini bir anlığına kapatıp açmaktan alıkoyamamıştı; fakat değişen hiçbir şey olmadı.

Evet, sağında yatan kişi gerçekten de Passwords grubunun vokalisti Aylin'di...

Kendisine hiç yüz vermeyen bu çalımlı kızla aynı yataktaydı! Üstelik, sıyrılarak aşağıya kaymış ince örtünün azizliğiyle, o güzel göğüslerinden en azından sağdakini çok bariz bir şekilde görebiliyordu. Bütün bunların haricinde, vücudunun alt kısımlarıyla birleşmiş yanıp tutuşan o yumuşacık tenin sıcaklığı, tereddüte hiç mahal vermeden onun çırılçıplak olduğunu ortaya koyuyordu.

O sıralarda kalp atışlarının ritmi iki-üç misli arttı, hatta kısa bir anlığına nefes almayı dahi unuttu. Az bir zaman sonra kendisini toparlayarak, Aylin'i uyandırmamak için yavaşça örtünün altındaki vücudunu sol eliyle yokladı; ve kendisinin de tamamen çıplak olduğunu o vakit anladı.

Aylin'in tanıştıkları ilk günden beri kendisine karşı takındığı umursamaz tavırlarını göz önüne getirdiğinde, böyle bir ilişkiye girmelerinin imkânsız olduğunu düşündü. Bu yüzden aklı oldukça karışmıştı.

Her şey bir yana, Aylin bir şekilde kendisiyle birlikteliğe razı olduysa bile, onunla ne ara buluşmuş ve evine getirmiş olabilirdi; ya da gece geç bir vakitte kendisi gelmişse, ona kapıyı açtığını neden hatırlamıyordu?

Çok sarhoş olduğu için mi?

Bu muallâklık, derin bir şaşkınlık yaşamasına neden oldu.

Çok içli dışlı olduğu grubun solisti Nazan'a ev anahtarının bir yedeğini vermişti, ama aynı durum Aylin için söz konusu değildi. Kendisine danışmadan Nazan'ın bir yedek anahtar daha yaptırmış olması ya da elindekini Aylin'e vermesi de ihtimal dışıydı; çünkü

her ne kadar bazı ufak tefek patavatsızlıkları olsa da insanların mahremiyetine saygılı bir kadındı.

Yarı şok hâlinde uzandığı yatağında bunları düşünürken, eve Aylin'le beraber gelmiş olmaları ihtimalini aklından tamamen sildi. Çünkü o anda zihninde canlananlar sayesinde, bodrum kattaki stüdyosunda tek başına son birasını içip boş kutuyu bir köşeye fırlattığını, daha sonra yatak odasına geçerek montunu kapının arkasındaki askılığa astığını ve alkolün etkisiyle fırıl fırıl dönen başının verdiği rahatsızlık yüzünden, hiç vakit kaybetmeden yatağına uzandığını gayet iyi biliyordu; hatta ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğunu çok net hatırlıyordu.

Ama o ana kadar ne Aylin'in eve geldiği zamanı, ne de stüdyoda içtiği biradan daha öncesini hatırlayabilmişti.

Hemen kalkıp bir duş almalı ve en kısa sürede kafasını toparlamalıydı. Böylelikle Aylin'in eve ne zaman gelmiş olduğuna dair bir fikir sahibi olabilir, hatta gece yatakta neler yaşamış olduklarını dahi hatırlayabilirdi.

Aralarında geçenleri bilmek zorundaydı, çünkü Aylin'in çıplak bir hâlde kendi yatağında olması, kıyamet gününün yaklaştığının işareti olabilirdi. Öyle ki; Cemal Ersöz'ün imkânsızlıklar listesindeki birinci maddenin başlığı: "Aylin'le beraber olmam, kendi bilgimle yapacağım bir mekikle gezegenleri dolaşmamdan daha zordur," idi. Hem de basit bir cep telefonunun özelliklerini bile kavrayamayan, teknoloji özürlü biri olarak...

Cemal yataktan kalkmak için harekete geçti. Aylin'i uyandırmamak için üzerindeki elinden büyük bir dikkatle tutup yavaşça sağ tarafa indirirken, onun boynunun altında uzanan kendi kolunu usulca çekerek aynı anda kurtarmayı başarmıştı. Fakat tam o

esnada hafifçe inleyerek hareketlenen Aylin, bu sefer bacağını bel hizasından karnının üzerine doğru attı.

Yarı doğrulup onun bacağını üzerinden indirmeye çabalarken, o anda seri bir şekilde hem kolunu uzatarak beline dolayan, hem de sağına doğru abanarak üzerine çullanan Aylin; kalkmasına engel olduğu gibi, dengesi bozulan Cemal'i yatağa sırtüstü düşürmeyi de başarmıştı.

Uykulu bir ses tonuyla, gözlerini açmaksızın konuşmaya başladı.

– Hııımm, sen nereye kaçmaya çalışıyorsun bakalım?

– Tuvalete gitmem gerekiyor Aylin... Tabii beni serbest bırakırsan.

Aylin gözlerini açarak ona baktı.

– İzni verebilmem için, önce bir öpücük almalıyım.

"Tamam," diyerek yanağına bir buse kondurmasına rağmen bu ona yeterli gelmemiş olacaktı ki; önce Cemal'i kendisine doğru çekip dudaklarından ateşli bir şekilde öpmüş, daha sonra başını geriye çekerek; "Dur, sana bir bakayım bebeğim!" demişti.

Aylin'in aşk dolu bu bakışları, kalp atışlarının şiddetini iyiden iyiye artırmıştı. Bu esnada Cemal, kendisine "bebeğim," denmesinin şaşkınlığını yaşamaktaydı.

Şaşırmıştı, çünkü Aylin tanıştığı ilk günden beri kendisine asla o şekilde hitap etmemişti. Grubun solisti Nazan'ın kendisine bu sözü söylediği olurdu ama, o da zaten sevdiği hemen herkese öyle seslenirdi.

Gözlerini Aylin'den kaçırabilmek için, aklına mantıklı bir cümle gelmiyordu. Fakat saçma sapan dahi olsa, birkaç kelime geveleyerek o delici bakışların etkisinden hemen kurtulması gerekiyordu. Yoksa maazallah, daha şimdiden kasıkları arasında

teyakkuza geçmiş o başına buyruk uzva söz dinletebilmesi mümkün olmayacaktı.

Sonradan kulağına çok saçma gelse de; bu kısa süreli duraksamasının ardından bir şeyler geveleyebildi.

– Aylin, öyle bir bakıyorsun ki; bana tecavüz etmenden korkuyorum!

Konuşmasına gerçekten de korkmuş gibi bir yüz ifadesi takınarak başlamıştı, ama cümlesinin sonunda gülümsedi. Espri yaptığını mimikleriyle anlatmak ister gibiydi.

Attığı şuh kahkahanın ardından Cemal'in gözlerinin içine tiksinen bir yüz ifadesiyle bakarak, "Pislik!" diyen Aylin; bacağını geriye doğru çekip, onu yataktan düşürmek için sağ ayağıyla yavaşça itekledi.

Sözlerini, "Hadi git, seni pislik..." diyerek tamamladığı sırada Cemal yataktan kalkıp gülümseyerek; "Bak, böyle davranırsan, bir daha da gelmem!" diye karşılık verdi.

Bunu söylerken işaret parmağını tehditkâr bir şekilde salladı, cümlesi bittiğindeyse tebessüm ederek onun gözlerinin tam içine baktı.

Aklınca, gece neler yaşadıkları hakkındaki bilinmezlik nedeniyle içini yiyip kemiren bu stresten iyi kötü bir espri yaparak biraz olsun kurtulmak ve adeta benliğine işleyen o *–utangaçlık duygusuyla harmanlaşmış,–* heyecanını üzerinden atmak istemişti. Ona karşı rahat bir tavır takınarak, güçlü görünmek istiyordu. Fakat bir yandan da beyninin düşünce kanallarından akıp geçen çeşitli sitemlere engel olamıyordu.

"Buzlar kraliçesi... Seninle bu kadar samimi bir hâlde olacağımızı hiç düşünemezdim. Hatta bunu rüyalarımda dahi göremez-

dim. Bana her zaman o kadar uzaktın ki... E şimdi ne değişti de benimle aynı yatağa girdin?"

Aslında kendisini rahat hissetmek için o kötü espriyi yaptığı ilk anda ve kafasından çeşitli düşüncelerin geçtiği o bir iki saniyelik kısacık zaman diliminde bile, heyecanında en ufak bir azalma olmamıştı. Fakat Aylin'in neden kendisiyle aynı yatağa girdiğiyle ilgili zihninde oluşan o soru, aşırı heyecanını dahi gölgede bırakacak bir duyguyla sarsılmasına neden oldu.

Aylin onu yakıcı bakışlarıyla hipnotize edince, yataktaki örtünün altından tamamen çıplak bir hâlde çıktığının farkına işte ancak o anda varabilmişti!

Büyük bir panik hâlinde ellerini önünde birleştirip malum uzvu kapatırken, Aylin o esnada kafasının altındaki yastığı alarak ona doğru fırlattı. Kendisini elleriyle savunamadığı için yastığın suratına çarparak yere düştüğü sırada, Aylin önce vahşi bir kedi gibi tüm dişlerini göstererek tısladı; sonra, –bir daha gelmeyeceğine dair– yaptığı espriye, "Keyfin bilir." diyerek laubali bir edayla karşılık verdi.

Aslında ilk başlarda uykusu bölündüğü için durumdan pek hoşnut olmayan Aylin, attığı yastığın hedefe tam isabet etmesiyle biraz neşelenmiş gibiydi. Güllesini fırlattıktan sonra verdiği bu laubali cevabın ardından sol dirseğini yatağa, elini ise yanağına dayayarak yarı yatar pozisyonda durmuş, Cemal'in o şaşkın hâllerini izlemekteydi. Bu sırada bir yandan da kıkırdayarak gülüyordu tabii...

Yatağın hemen yanında bulduğu atletiyle önünü kapatan Cemal odanın kapısına varıncaya kadar geri geri giderken, onun bu komik hâlini seyreden Aylin adeta gülme krizine girmişti. Fakat Cemal'in dışarı çıkmasından sonra ortada gülünecek bir görüntü

kalmayınca, uykusunun bölünmesinin verdiği memnuniyetsizliği belli eden bir ses tonuyla; "Defol git. Ben de biraz daha uyuyayım bari..." diye homurdandı ve tekrar yatağına gömüldü.

Cemal utançtan kıpkırmızı olmuş bir suratla yatak odasından çıkıp üst kattaki banyoya geçtiğinde, çeşmeyi açarak soğuk suyu defalarca yüzüne çarptıktan sonra, bir süre anlamsız gözlerle aynadaki yansımasını seyretti. Ardından, soğuk bir duşun aklını yerine getirebileceği düşüncesiyle, buz gibi suyun altına girerek beş dakika boyunca titreye titreye yıkandı. Daha sonra üzerindeki bornozuyla salona geçerek oturduğu kanepede düşünmeye ve gece neler yaşandığını hatırlamaya çalıştı.

Ama ne Aylin'in evinde oluşuna bir anlam verebilmiş, ne de gece boyunca neler yaşadıklarını hatırlayabilmişti.

Akşam saat kaçta içmeye başladığını ya da ne kadar içtiğini dahi bilmiyordu. Fakat en azından, stüdyosunda bir kutu bira içtiğini hatırlıyordu.

Cemal; "Ah, işte o son bira!" diye mırıldandı. Sonra, aklına gelen o basmakalıp esprinin etkisiyle gülümseyerek konuştu.

– O son birayı hiç içmeyecektim!

Artık bu işin içinden kendi başına çıkamayacağı belli olmuştu. Hiç değilse, Aylin'in ağzından bir şeyler kapabilmek düşüncesiyle tekrar yatak odasına geçti.

Onu bu sefer yatakta yüzüstü bir şekilde yatarken gördü. İnce örtü bedeninin altında kalmış ve çırılçıplak vücudunun muhteşem kıvrımları bütün güzelliğiyle meydana çıkmıştı. Büyülenmiş gözlerle bu manzarayı seyrederken, odaya girdiğini hisseden Aylin'in sorusuyla kendine geldi.

– Cemal, saat kaç?

Bu soru üzerine kol saatini banyoda unuttuğunu fark etmişti.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde gördüğü cep telefonuna doğru yöneldi ve onun saat göstergesine baktıktan sonra cevap verdi.

– Yedi buçuk.

– İyi, o zaman yirmi dakika daha uzanabilirim bebeğim.

Kendisine bir kez daha bebeğim diye hitap etmesinden aldığı cesaretle, üzerindeki bornozuna aldırmadan Aylin'in yanına oturuverdi.

Gece neler yaşadıklarını öğrenmek için tedirgin bir ses tonuyla konuşurken, elini Aylin'in uzun ve düz hatlı saçlarının üzerinde gezdiriyordu. Bir iki tutam saçı parmaklarıyla bukle yapıp kıvırarak, –eskiden aralarının soğuk olmasının suçu sanki kendisindeymiş gibi,– ona azami derecede yakınlık göstermeye çalışıyordu.

– Aylin, umarım sana dün gece... Eee, istemediğin şeyler yapmamışımdır... Ya da yaptırmamışımdır... Yani, şeey... Nasıl söylesem... Seni üzecek herhangi bir şey...

Bu sözler üzerine Aylin, yattığı yerden sadece yüzünü Cemal'e doğru çevirerek karşılık verdi.

– Hoppalaa! Şimdi nerden icap etti bu, anlayamadım. Ne gibi bir yanlış mesela?

Ne söylemesi gerektiğini kafasında bir türlü toparlayamayan Cemal iyice strese girmişti. İlk tanıştıkları andan itibaren kendisine mesafeli duran Aylin, öyle kolay kolay kandırılarak yatağa atılacak birisi değildi. O yüzden, onun gözlerinin içine baka baka: "Dün gece seni sevişmeye zorlamak için türlü hileler mi yaptım?" ya da; "Sana zorla mı sahip oldum?" gibi sorular soramazdı, bundan utanç duyardı. Zaten belli bir mantıkla bakıldığında, bu soruların cevabının olumsuz olacağı belliydi.

Eğer Aylin birazcık ilgi duyuyor olsaydı belki hilelerine aldanabilirdi, ama onun kendisine karşı tavrı her zaman netti. Zorla sahip olma gibi bir ihtimal ise, imkânsızın dahi ötesindeydi. O hâlde Aylin kendi rızasıyla ilişkiye girmiş olmalıydı.

Ya da bir başka ihtimal daha vardı: Neler olup bittiğini kavrayamayacak kadar kendisinden geçmiş olması...

Fakat Aylin'in nadiren içki kullanması ve keyif verici hiçbir maddeye bulaşmaması göz önüne getirilecek olursa, onun sarhoşluğundan istifade ederek böyle bir şeye yeltenmesi de mümkün değildi; çünkü o, alkolü sadece sahnede cesaretini artırmak maksadıyla birkaç kadeh alırdı ve hiçbir zaman körkütük sarhoş olacak kadar içmezdi. Hatta o andaki içler acısı hâline bakılacak olursa, Aylin prensiplerine aykırı davranıp birkaç kadeh fazladan içmiş olsa dahi, gece kendisinin ondan daha sarhoş olduğu kesindi. Üzerine üflenildiği anda yıkılacakmış gibi perişan hâldeki bir insanın, karşısındaki kişiden faydalanmış olması en zayıf ihtimallerden biriydi. Bu mantığa aykırı bir teoriydi.

Ayrıca uyandığı andan itibaren, Aylin'in yüzünde bir pişmanlık işareti de görmemişti. Onun istekli olduğu ya da en azından kendisiyle sevişmekten memnun kaldığı ortadaydı.

Bu işte bir bit yeniği vardı, ama ne olduğunu anlayamıyordu. Aklındaki soruları bir kenara bırakıp, dolaylı ifadeler kullanarak Aylin'in konuşmasını sağlamalıydı.

– Şeyy... Yani ben... Ben dün gece alkolü biraz fazla kaçırmışım galiba Aylin. Neler olup bittiğini hiç hatırlamıyorum.

Aylin şimdi yattığı yerde sadece vücudunun pozisyonunu değiştirip yönünü tamamen ona çevirirken, sahte olduğu pek belli bir şaşkınlık ifadesiyle yüzüne bakıyordu; ama yine de konuşmasını bölmemişti. Neler yumurtlayacağını merak etmiş gibiydi.

Cemal'in; "Yani... Yani şu anda aklım başımda değil gibi..." diyerek cümlesini tamamladığı anda, kahkahalarla gülmeye başladı.

O böylesine içten gelerek gülünce, Cemal mahcup bir ifadeyle gülümseyerek gözlerini yere dikti. Aylin kısa süre içerisinde kahkahalarını tüketerek, ona sevecen bir edayla bakarken konuşmaya başladı.

– Sabah sabah yine kötü şakalarına başladın değil mi? Aklınca çocuk kandırdığını mı sanıyorsun sen? Alkolü bir buçuk sene önce bıraktın ve evlendiğimiz günden beri ağzına sürmüyorsun seni şakacı...

Cemal bu sözlerin üzerine büyük bir şaşkınlık içerisinde; "Neee!?" diye bağırdı.

– Bir... Bir saniye!.. Ne dedin sen?

Aylin o anda yatakta yarı doğrularak sağ elini Cemal'e tokat atacakmış gibi yaklaştırmış, sonrasında külhanbeyi taklidi yaparak konuşmaya başlamıştı.

– Bak işte, şimdi de şaşkın rolü yapmaz mı? En son düğün gecemizde, üzerindeki stresi atman için benim iznimle iki duble viski içtin ya len, hasta etme beniii!

Sözlerini bitirince, Cemal'in yanağına tokat atmaktan daha çok sanki okşarmış gibi yavaşça vurdu. Ardından hiç ara vermeden tekrar konuşmaya başladı; fakat bu sefer külhanbeyi lakırdılarını bir kenara bırakmıştı. Şimdi Cemal'in gözlerinin içine alaycı bakışlarını dikerek normal bir şekilde konuşuyordu.

– Bak, artık şunu çok iyi anlıyorum ki; bütün bu saçma sapan şakalarını en çok kızıştığımız gecelerin ertesinde yapıyorsun. Bunun en mantıklı açıklaması şu olabilir: Ya ateşli bir seks sana yaramıyor ve beyin hücrelerine kısa devre yaptırıyor; ya da ben seni pohpohladıkça iyiden iyiye şımarıyor-

sun. Muhtemelen işimiz bittiğinde beynine kan gitmediği için o anda konuşamıyor, ertesi sabah seni daha fazla pohpohlamam için böyle şımarıkça şakalar yapıyorsun. Neler yaptığımızı hatırlamıyormuşmuş... Seni gidi soytarı!

Utancından pancar gibi kızaran suratı ve şaşkın bir yüz ifadesiyle Aylin'i dinleyen Cemal, onun evliliğe dair söylediği sözlere hiçbir anlam verememişti. Bir buçuk senedir evliymişler gibi konuşuyordu, fakat böyle bir şeyin olması imkânsızdı. Belli ki o anda kendisiyle dalga geçiyordu.

Cemal'in kafasında bu düşünceler dolaşırken, Aylin hiç durmaksızın konuşuyordu.

– Bak, zaten uykusuzum; eğer bu saçma sapan şakanı uzatmak niyetindeysen, "Sakın deneme bile!" derim... Bence kötü esprilerine bugün çok erken başladın hayatım. Ne olur bunların bir kısmını akşam için sakla olur mu?

Aylin cümlesinin bu noktasında gülümseyerek Cemal'e bakarken, onun araya girmesine fırsat bile vermeden konuşmasına devam etti.

– Alkolü fazla kaçırmışmış... Cemal, her sabah komiklik yapmak zorunda değilsin. Biliyor musun, bazen tahammül edilemez espriler yapıyorsun.

Cemal'in ağzını açmasına fırsat dahi tanımadan, bu sefer şımarık edalarla kırıtarak cümlesinin devamını getirdi. Gerçi Cemal'in de şaşkınlıktan konuşacak hâli yoktu ya...

– Yalnız, sana tamamen hak verdiğim bir konu var. Aslına bakarsan, sarhoşlukla ilgili söylediğin sözler bir açıdan doğru olabilir. Evet, sen dün gece gerçekten de sarhoştun... Ama bu sadece bir aşk sarhoşluğuydu. Yani senin anlayacağın, aklını alkol almadı; ben aldım beeen!

Aylin'in anlattıklarına hiç inanmamasına rağmen, bu sözlerin ardından tek bir kelime dahi etmemişti. Daha doğrusu, adeta lal kaldığı için edemedi. O kadar şaşkın bir hâldeydi ki; sanki beyni Aylin'in söylediği gibi gerçekten de kısa devre yapmıştı. Sadece salakça bir ifadeyle tebessüm ederek ona baktı, o ise gülümseyerek önce miskince sağına döndü ve ardından yüzükoyun bir şekilde yatağına gömüldü.

İşte o güzel kalçası, yine tüm görkemiyle gözlerinin önüne serilmişti!

Çıplak olmasına rağmen o kadar rahat davranıyordu ki; bunun bir rüya olmadığından emin olmak için kendisine çimdik attı.

Evet, bu gördüğü şey kesinlikle bir rüya değildi... Ama onun anlattıklarının gerçek olma ihtimali, hiç yok denilecek kadar azdı.

Hayır, az demek bile mümkün değil, bu imkânsızdı...

Belli ki gece Aylin'le sevişmişlerdi. Muhtemelen çok sarhoş olduğu için o anları hatırlamıyordu. Ama evli olmaları milyonda bir ihtimal dahi olamazdı, çünkü evlilik akdinin kendisine son zamanlarda oldukça soğuk geldiğini gayet iyi biliyordu.

Hayatta pek çok sorumluluklar yüklenip zorluklar yaşamıştı ve kendisini oldukça yıpranmış hissediyordu. Henüz yaşamını belli bir disipline dahi sokamamışken bir de evlilik sorumluluğunun altına girmesi; hiç şüphesiz, kendisini demir zincirlere mahkûm bir köleymiş gibi hissettirecekti.

Birkaç ay öncesinde, yani grup üyelerinin ilk kez bir araya geldikleri zamanlarda; Aylin ve Nazan ile tanıştırılırken, her ikisinden de çok hoşlanmıştı. Gerçekten etkileyici, eşine az rastlanılır güzelliğe sahip kızlardı. Ama onlardan biriyle dahi evlenmeyi düşünmeyecek kadar sabit fikirliydi. Önce kendisini toparlayıp bir nefes almak istiyordu.

Belki dokuz on sene önce maddi imkânları çok sefil olmasaydı ve kendisini hayattan fazlasıyla soyutlamasaydı, evliliği o zamanlarda düşünebilirdi. Fakat son yıllardaki düşünce yapısına göre, isteyeceği en son şey bu olurdu kuşkusuz...

Güzel bir kadınla uzun yıllar birlikte yaşamak fikri ise, ancak evlenmemek şartıyla kendisine cazip gelebilirdi.

O an için tabii... Belki zamanla fikri değişebilirdi. Fakat henüz fikrini değiştirecek şartların oluşmadığı kesindi.

Bu yüzden, Aylin'in kendisiyle dalga geçtiğini düşünmekteydi. Gece çok sarhoş olduğu için belki ona da evlilik hakkındaki görüşlerini açıklamıştı ve Aylin'de muhtemelen o anki kafa karışıklığını hissetmiş olsa gerek, bu iddiayı ortaya atıp kendisiyle eğleniyordu.

***

Aylin hemen hemen bir yetmiş boylarında, sarışın, mavi gözlü; her görenin balıketli diye tarif edebileceği bir vücuda sahip, oldukça güzel bir kadındı. Aslında Cemal'in onunla evlenmesi fena bir şey sayılmazdı; hatta onun açısından böylesine güzel bir kadınla evli olması, piyangodan büyük ikramiyenin isabet etmesi gibi düşünülebilirdi. Ama Aylin onunla eğlenmiyorsa ve söyledikleri gerçekse, bir buçuk seneye ne olacaktı? Neden o bir buçuk sene hakkında kendisi hiçbir şey hatırlamıyordu? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Ayrıca şu yakın zamanlarda kararını değiştirdiyse, niçin onunla evlenmişti? Her ikisi arasında bir tercih yapmak gerekirse, grubun solisti Nazan'ı daha çok seviyordu. Hem, Nazan kendisine daha sıcak ve yakın davranıyordu ve hatta onun sevgisinin sadece arkadaşça olduğu söylenemezdi.

O anda tüm bu yaşadıklarının aslında bir saçmalık olduğu aklından geçerken, odadan çıkıp sağlam bir kafayla önceki geceyi tekrar düşünmek istedi.

– Güzelim kafam biraz dağınık, sanırım uykumu iyi alamadım. Tekrar bir duş alıp uykumu açacağım.

Aylin yüzünü yastıktan yarı kaldırarak; "Gecenin ikisine kadar rahat durmayıp sabah yedilerde uyanırsan, tabii ki uykunu alamazsın; ayrıca beni de böyle uykusuz bırakırsın! Hem sen yine iyi durumda sayılırsın. Aldın iki haftalık iznini, bir haftadır evde horul horul uyuyup durdun. Beni işe bıraktıktan sonra istersen eve gelip yine dinlenebilirsin. Ama ya ben ne yapacağım? Bugün dört beş saatlik uykuyla iş yerinde nasıl duracağım? Sayende bir saat erken uyanıp, üstüne kötü şakalarına maruz kaldım. Peeeh!.. Ne fena bir espriydi öyle... Dün gece alkolü fazla kaçırmışmış." dedikten sonra gülmeye başlamıştı.

Cemal, Aylin'in yüzünü yastığından tam anlamıyla bile ayırmamışken, bir makineli tüfek seriliğiyle nasıl konuşabildiğine hayret ediyordu. O sırada onun yarı anlaşılır konuşmaları bir yana, yastığın etkisiyle böğürtü şeklinde duyulan kahkahalarına dahi, misliyle gülerek karşılık verebilirdi. Ama o kadar boktan bir durumdaydı ki; kendisini üst üste yediği darbelerle abandone olmuş bir boksör gibi hissediyordu.

Konuşması bittiğinde başını yastığa iyice gömen Aylin onun yüzünü göremiyordu ama, Cemal o tatsız suratındaki mahcup bir gülümsemenin ardından karşılık verdi.

– Özür dilerim...

– Neyse ki hafta sonunu getirebildik tatlım. Sonunda ben de izne ayrılıyorum! Bu yüzden muhteşem gecenin hatırına biraz uykusuz kalmaya katlanabilirim... Yani özrün kabul

edildi. Çünkü dün gece o kadar güzeldi ki; diğer zamankilerden çok farklıydı! Kendimi masallardaki prensesler gibi hissettim.

Bu sözlerinin ardından yüzünü tamamen kaldırarak Cemal'e mahcubiyet içinde baktığı bir sırada, büyük potlar kıran insanların daha sonra özür dilerlerken takındığı panik halindeki tavır ve mimikler ile, cümlesini toparlama telaşına girmişti.

– Ahh bir tanem, ne olur beni yanlış anlama! Seninle tüm sevişmelerimizden büyük zevk alıyorum ve her seferinde de büyük heyecan duyuyorum. Ama... Ama ne yalan söyleyeyim, dün gece sanki bir rüyadaymışım gibi hissettim kendimi...

Aslında Cemal onun kırdığı potla ya da durumu toparlamak için yaptığı konuşmalarla hiç ilgilenmiyordu, çünkü anlattıklarının doğruluğuna dair ciddi şüpheleri vardı. Sadece bir an önce o odadan çıkarak beynini tazelemeyi ve gece neler yaşadıklarını hatırlayabilmeyi istiyordu.

Aylin'in sözlerine karşılık verirken, dalgın bir ifadeyle konuştu.

– Ben de... Hatta... Hatta şu anda bile rüyadaymışım gibi hissediyorum. Her neyse... Kendime bir çekidüzen vereyim de; dediğin gibi seni işe bırakayım bari...

DELİ DOLU DÜŞÜNCELER...

Bu sözlerinin ardından ayaklanarak yatak odasının kapısına doğru yöneldiği sırada, pazar gününde olduklarını zannetmekteydi. Her nedense, aklında o anda öyle bir düşünce hâkim olmuştu. Ama Aylin'in konuşmalarına bakılırsa ya cuma; ya da o hafta sonları bile çalışmak zorundaysa, en azından cumartesi gününde olmalılardı. Fakat bunun doğru olmasına imkân yoktu.

Bütün bunları düşünerek yatak odasından çıktığı anda, beyninde bir başka kıvılcım çaktı.

Stüdyoda birasını içtiği sıralarda, cumartesiyi pazara bağlayan gecenin içinde olduğunu düşünüyordu; bunu hatırlayabilmişti. Yani içinde bulunduğu günün pazar olduğu fikrine kapılmasının sebebi muhtemelen buydu...

Belki stüdyoda bir ipucu bulabilirdi; gidip oraya bir göz atması iyi olacaktı. Ayrıca içtiği bira kutusu hâlen yerindeyse, bunu Aylin'e göstererek sarhoş olduğuyla ilgili sözlerinin haklılığını kabul ettirebilirdi.

Aylin'in kendisiyle eğlendiği kesindi. Uykusuz olduğu için tüm gün boyunca işte ne yapacağını sorması dahi, kendisiyle dalga geçtiğinin açık bir kanıtıydı.

O sadece Passwords grubunun vokalistiydi, başka bir işte çalıştığı yoktu ki!

Ölen kocasından iyi bir miras kalan kokoş annesinin tek kızıydı ve onunla beraber Küçükesat semtinde oturuyorlardı. Grup üyelerinin içinde maddi açıdan en rahat durumda olan kişi Aylin'di. Bu işi sadece zevk için veya belki ilerde şöhrete ulaşmak gayesiyle yapıyordu. Zaten kendisine o zamana kadar pek yüz vermemesi, muhtemelen çok havalı ve zengin bir kız olmasından kaynaklanıyordu.

Yavaş adımlarla bodrum kattaki stüdyoya giden merdivenleri inerken, belli belirsiz mırıldanmaya başladı.

– Bir buçuk senedir evliymişiz de... Ben en son düğünümüzde iki duble viski içmişim de... Tamam, demek ki dün gece evime geldin ve birlikte çılgınlar gibi seviştik! Fakat seninle evli olamam ki... Aptal kadın! Çocuk mu kandırıyorsun sen?

Son basamağı indiğinde, heykel gibi hareketsizce kalakalmıştı. Yüzünde sanki dokunsanız ağlayacakmış gibi bir ifadeyle, kendi kendine kızmaya başladı. Tabii sesinin Aylin'e ulaşabileceği korkusuyla yine mırıldanarak söyleniyordu...

– Suç sende oğlum... Ona kızmaya ne hakkın var ki? Adam gibi içmeyi öğrenemeyeceksen, bundan sonra hiç içme daha iyi! Aylin gibi muhteşem bir kadınla sevişmişsin, ama o güzel anlardan en ufak bir hatırayı zihnine kaydedememişsin. Ne büyük bir kayıp!

Bu sözleri mırıldanırken, beyninin diğer kanallarından geçen ikircikli düşünceler kafilesi son sürat yol almaktaydı. Bu konvoyun içindeki deli dolu düşüncelerden ikisi, sanki kendi aralarında yüksek sesle fikir teatisinde bulunuyorlardı.

– Sen bir salaksın! O kadar sarhoşken, gerçekten o işi yapabildiğimize inanıyor musun?

– Aslında buna ben de pek inanamıyorum. Fakat nasıl olduğunu bilememekle birlikte, kabul etmeliyiz ki böyle bir şey olmuş. Belki kafayı ayıltmak için güzel bir yemek yiyerek gücümüzü toparlamış ve sonra onunla sevişmiş olabiliriz. Bu daha önce yapmadığımız bir şey değil, biliyorsun. Yakın zamanda Melahat'in evinde olanları ya da eskiden Funda'yla yaşadığımız o feci geceyi hatırlamıyor musun? Onlarla ilişkiye girmeye yeltendiğimizde yine böyle kör kütük sarhoştuk ve neredeyse her şeyi elimize yüzümüze bulaştıracaktık. Fakat Melahat kendi yaptığı o leziz yemeklerden yedirip bizi biraz ayıltmıştı; Funda'nın evindeyken ise, dışardan sipariş ettiğimiz yemekleri yedikten sonra kendimize gelerek sabahlara kadar sevişmiştik.

– Evet... Fakat onlarla seviştiğimiz anların bir kısmını hayal

meyal olsa dahi, ertesi gün hatırlayabildik, değil mi? Oysa Aylin'le ilgili hiçbir şey hatırlamıyoruz.

– Seviştikten sonra yine içmeye devam edip, hiçbir şey hatırlayamayacak kadar sarhoş olmuşuzdur belki...
– Ben öyle olduğunu hiç zannetmiyorum.
– Ama Aylin bize kendisini adeta bir rüyadaymış gibi hissettirdiğimizi söyledi, bunu duymadın mı?
– Peeh, rüyaymış! Sen de buna inandın mı? Keşke o sözleri söylediği sırada yüz ifadesine dikkatlice baksaydın... Ses tonundan anladığım kadarıyla, bana sanki biraz laubali bir tavrı varmış gibi geldi.
– Off hayır, olamaz! İnan, o anda suratına hiç dikkat etmedim... Ama... Ama ya çıplak bir hâlde yatağımızda olmasına ne diyorsun? Sabah sabah gözlerimizin önünde kalçasını fora edip bize izlettirirken, ne kadar aldırmaz bir tutum takındığını görmüş olmalısın. Onunla sevişmemiş olsak, bu kadar rahat davranabilir miydi?
– Rahatlığının sebebi başka bir şey olmasın sakın? Bizim şey olduğumuzu düşünüyordur belki...
– Ne olduğumuzu?
– Seni sersem! Bunu açık seçik söylememe gerek var mı? Belki de; "Bana bir şey yapacak durumda değiller." diye düşünerek öylesine rahat davranıyordur.
– Aman Tanrım, lanet olsun!.. Ben hiç bu açıdan düşünmemiştim. Ama biz öyle değiliz ki...
– Bunu biliyoruz zaten, bana söylemene gerek yok! Fakat bize bugüne kadar hiç yüz vermeyen bu kadının ansızın bir gece yarısı çıkıp evimize gelmesi ve bizimle ilişkiye girmesi pek mümkün değil gibi... Haksız mıyım?

– Haklısın galiba... Daha düne kadar yüzümüze bakmazken, birdenbire böylesine büyük bir aşka tutulmuş olması imkânsız. Peki ama, o hâlde bu kız evimize niye geldi ve bize ne yapmaya çalışıyor? Bunun yaptığı düpedüz saygısızlık değil mi!?
– Saygısızlık ki hem de ne büyük saygısızlık! Ayrıca tüm bu hürmetsizliklerinin dışında, bir de evli olduğumuzu söyleyip bizimle dalgasını geçmiyor mu; işte ben en çok buna bozuluyorum... Nasıl bu kadar çirkinleşebiliyor? Bence bu küstahça şakalarına derhâl bir son vermesini söylemelisin.
– Evet, doğru söylüyorsun. Dün gece buraya hangi saatlerde geldiğini ya da Batıkent'te ne işi olduğunu bilmiyoruz. Ama gece çok geç saatlerde bu civarlardaysa, evine gitmek yerine bize gelmiş olabilir. Belki de taksicileri gözü pek tutmadı ve güvendiği bir kişi olduğumuz için bize konuk oldu... Ona evlilikle ilgili düşüncelerimizi açıkladıysak; şu anda bunu çok amiyane bir şekilde yaptığı bu kötü şaka ile bize karşı kullanmış oluyor. Bu durum asla kabul edilemez! Artık onunla seks yapıp yapmadığımız inan hiç umurumda bile değil... Hem bize misafir olup hem de bizimle böyle eğlenmesi çok canımı sıktı. Eğer sarhoşluğumuz yüzünden bu ilişki gerçekleşmemişse ne olmuş sanki? Aylin bizimle sırf bu yüzden dalga geçiyor ise, "Şu anda bunu yeniden test etmek ister misin?" diye soralım. Hatta onun meşhur sözüyle hitap edelim. Aylin'e; "Bebeğim, bir de alkolün etkisi geçmişken deneyelim mi?" diyelim... Tamam mı?
– Değişen ne olacak ki? Bence hiçbir açıklama yapmasına izin vermeden onu kapı dışarı et gitsin.
– Hayır. Bu işten o kadar kolay kurtulamaz! Önce evlilikle

ilgili sözlerini çürütecek en aleni delilimizi alarak tekrar onun yanına gideceğiz. Bize bir buçuk senedir evli olduğumuzu ve alkolü bıraktığımızı söylemiyor muydu? Şimdi stüdyodaki bira kutusunu alıp yanına giderek, bunu onun gözlerine gözlerine sokacağız!

– Ya sonra?

– Hımm... Açıkçası, sonrasını hiç düşünmedim... Doğaçlama konuşuruz. Örneğin bizimle ne tür bir oyun oynadığını sorarız ona... Ne dümenler çeviriyorsun, deriz.

İlk başlarda morali çok bozulmuştu ama, bu ikilinin muhabbetleriyle senaryonun sonu iyi noktalanınca, biraz olsun rahata ermişti. Öyle ya; şayet gece başarısız olmuşsa, bunun suçu tamamen –kaç tane içtiğini dahi hatırlayamadığı,– o yüksek alkollü sert biralarındı. Şimdi ayık bir hâldeyken bırakın başarısız olmayı, Aylin'in suyunu süzüp posasını bir kenara atmazsa adam değildi!

Kafasındaki cinsel başarısızlık kaygısı, beyninin içsel fikir teatisi sonucunda kesin bir zaferle sonuçlanmıştı. Aylin'in kendisiyle eğlendiği diğer konuda ise daha rahattı; çünkü az sonra stüdyodan boş kutuyu alarak onun yanına gidecek ve gece en azından bir tane bira içtiğini kanıtlayacaktı. Bu, Aylin'in evlilik hikâyesini sona erdirecek en büyük delildi. Hatta şansı yaver giderse, belki fazladan birkaç boş kutu dahi bulabilirdi.

Artık zihninde bir şeyler tam olarak canlanmıştı. Stüdyosu hâlen yapım aşamasında olduğu için, boş bira kutusunu evin arka cephesine bakan duvarına doğru kayıtsızca fırlattığı o anı net bir şekilde hatırlamıştı. Ne de olsa o duvarların üzerleri, ses geçirmemesi için yalıtım malzemeleriyle kaplanarak kapatılacaktı. Bu yüzden hiç önemsemiyordu. Fakat yalıtımı yapılıp her şey bir

düzene girdiği vakit bırakın bira kutularının sağa sola atılmasını, içerde sigara içilmesine dahi izin vermeyeceği kesindi...

Aklından ilk anlardaki o ikircikli düşüncelerin geçtiği sıralarda, sanki aynı anda iki işi birden yapabilecek kapasitesi yokmuş gibi uzunca bir süre hareketsiz kalmıştı. Aslında aynı anda hem düşünecek, hem de bir yandan stüdyonun kapısını aralayabilecek güce ve zekâya sahipti. Fakat erkeklik benliğinin asla kabul edemeyeceği, "Aylin'in kendisi hakkında yanlış bir fikre kapılmış olması..." düşüncesi; onun derin bir şoka girerek, heykel gibi hareketsiz kalmasına neden olmuştu.

O sıralarda vücudundaki en önemli hareketlilik, sadece damarlar içerisindeki normal güzergâhlarında rutin hızlarıyla ilerleyen kan hücrelerinin, bir anda teyakkuza geçerek beynine doğru yaptıkları hücumlarla sınırlıydı. Tabii bir de bu amansız atağın kendilerine karşı olmadığı konusunda ikna edilemeyen saçlarında, ufak tefek dalgalanmalar olmuştu...

Fikir alışverişinin olumlu katkılarıyla kafasındaki bu cadı kazanının sönmeye yüz tuttuğu ve saçlarının dikildikleri yerden tekrar görev alanlarına döndüğü bir sırada, Cemal bir iki adım atarak stüdyonun kapısına doğru yaklaştı.

Mırıldanarak; "Evet, dün gece en azından bir tane bira içtiğimden adım gibi eminim! Delili bulup ona gösterdiğimde, Aylin'le esaslı bir konuşma yapacağız! Dün cumartesi olduğuna göre, bugün günlerden pazar... Ne işine gidecekmiş ki bu? Hem, onun bir işte çalıştığı falan yok. Saçma sapan konuşuyor işte! Yok bugün işe gidecekmiş de... Yok onunla bir buçuk senedir evliymişiz de... Bunların ne menem bir şakanın parçası olduğu hakkında, bana ayrıntılı bir şekilde hesap verecek!.." dediği bir sırada kapının kulpundan tuttu ve kendinden emin bir ifadeyle çevirip açtı...

2. BÖLÜM

Dostluk gül olmaktır, yaprağı ile de dikeni ile de...

Şems-i Tebrîzî

GÜNLERDEN BİR CUMARTESİ...

Gökyüzünde pırıl pırıl boy gösteren güneşe rağmen, cumartesi günü Ankara'da çok sert bir ayaz vardı. Kasım ayının ortalarında böylesine parlak ışıklar saçan bir güneş, Ankara'da nadiren görünürdü. Aslında o kasvet veren havalardan bunalmış insanların içini ısıtmasına ısıtıyordu ama; gelgelelim bu kuru soğuk yüzünden, vücut ısılarında en ufak bir artış hissedilemiyordu.

İşte o cumartesi günü hava tam olarak böyleydi.

Aracın camını tamamen açmaya cesaret edemeyen Cemal, son bir nefes daha çekip üçüncü sigarayı da henüz yarısındayken küllüğe bastı. Hemen ardından içerdeki dumanın tahliye olabilmesi için, sadece yarım santim açıklık bulunan camı iki parmak kadar daha indirip araladı.

Henüz diğer yarısını içememişken söndürmek zorunda kaldığı her bir sigara, aslında tam ters orantıyla içinde kor kor ateşlerin yanmasına sebep oluyordu. E kolay değil tabii... Bir paketine onlarca lira akıtmasına rağmen, parasını peşinen verdiği o gereksiz zehrin sonunu göremeden ayrılmak zorunda kalıyordu. İnsanın yüreğine inmez mi?

***

Ostim'deki kavşağa girerken kırmızı ışığa yakalanınca, altında Harley Davidson olan bir gencin tam sağında durdu. Bu, 1999 yapımı Road King Classic marka bir Harley'di ve oldukça bakımlı görünüyordu. Cemal'in altındaki ise, 323 Family Lantis modelinde, Mazda'nın oldukça güzel bir arabasıydı. Spor bir görünüme sahip olmasına rağmen dört kapısı vardı.

Cemal böylesine soğuk bir havada trafiğe çıkmaktan çekinmeyen bu gence hem bir şaşkınlık, hem de hayranlıkla bakıyordu. Gerçi kalın deri montunun ve aynı cinsten pantolununun altına, büyük ihtimalle sıcak tutan içlikler de giymiş olmalıydı. Fakat yine de bu havada dışarda olmak, büyük bir cesaret gerektirirdi. Sonuna kadar açmış olduğu araç kaloriferine rağmen, camın o iki parmaklık açıklığından gelen soğuğun acı tadını iliklerine kadar hissediyordu. Her ne sebeple olursa olsun, o gün açık araçla seyahat etmek akıl kârı bir iş değildi. Bu, çok fazla hızlara ulaşamayan bir traktör bile olsa...

Zihninden bu ihtimalleri geçirirken dahi titreyip ürpermişti. Bu arada gözlerini Harley Davidson'dan alamıyordu. Çok temiz bakılmıştı, her tarafı ışıl ışıldı. Belki kışın pek sık olmasa da yaz aylarında her gün aracıyla ilgileniyor, muhtemelen güzelce temizleyip, onun bakımını yapıyordu bu genç adam...

Aklından bunlar geçerken gözleri motosiklette takılı kalmış, kim bilir hangi âlemlere dalıp gitmişti. Fakat Harley'ci genç bu durumu farklı değerlendirmiş olmalıydı; çünkü sarı ışık yandığı zaman yaptığı ilk iş, yarış yapmak istediğini belli edercesine ara gazı vermek olmuştu. İşte o zaman uyanır gibi oldu. Sonra motosikletli gence gülümseyerek, gözlerini kavşaktaki trafik lambalarına çevirdi. Normalde Cemal bu gibi durumlarda çok çabuk

dolduruşa gelir, hatta yolların uygun olduğu yerlerde çoğu zaman yarışırdı da... Ama mırıldanarak; "Bugün olmaz dostum." dedi, çünkü üç dört gündür arabasında ciddi bir sıkıntının olduğunu biliyordu.

Aslında çok seri kalkış yapabilen ve oldukça hızlı bir arabaydı; fakat son zamanlarda aracına güvenemediği için hiç sürat yapmıyordu. O gün, bu sorunu halletmek için yola çıkmıştı. Grup Passwords, ertesi gece geç vakitlerde Park Caddesi'ndeki bir barda sahneye çıkacaktı.

***

Bu müzisyenler, Cemal'in liseden beri en yakın arkadaşı olan Erkan Yıldırım tarafından bir araya getirilmişti. Hatta grubun kuruluş aşamasında; "İş bağlantılarımızı yapmak, sahne performanslarını internet ya da başka yollarla yayınlayarak yaymak ve reklamımızı yapmak gibi işler senindir." demişti Erkan...

Cemal memur olduğu için bu işlerle yeterince ilgilenemeyebileceğini, ama grupları profesyonel bir menajer tutabilecek maddi güce erişinceye kadar, onlara elinden geldiğince yardımcı olacağını söylemişti.

Çok büyük beklentiler içerisine girmelerini istemiyordu. Sonuçta ne kendisi usta bir menajer olabilecek kadar çenebazdı, ne de grup Passwords dört dörtlük bir durumdaydı. Fakat içinde bulunduğu şu günlerde, eskiye göre çok daha iyi giden şeyler vardı hiç kuşkusuz...

Örneğin, iki üç aylık ön çalışmaların neticesinde grup üyeleri iyice kaynaşmış ve bütünleşmişti. Harçlıksız kalmamak için kimi zaman başkalarının yanında sahne alanlar olmuştu. Ama buna

rağmen, grup çalışmalarını çok büyük bir ciddiyetle ve hiç aksatmadan sürdürmüşlerdi. Yaklaşık üç hafta kadar önce, bir grup olarak sahne almaya hazırlardı artık. Fakat o dönem iş yerinde teftişlerin olması sebebiyle, Cemal geceli gündüzlü çalışarak denetmenlerin talep ettikleri raporları çıkarmakla uğraşıyordu. Bu yüzden grup için iş görüşmeleri yapamamıştı. Neyse ki bu durum çok uzun sürmemişti. Müfettişler işlerinin ehliydi ve beş altı gün içinde teftişlerini tamamlayıp gitmişlerdi.

Grup üyeleri, Cemal'in yoğun olduğu o günlerde çeşitli yerlerle bağlantı kurmuşlar ve ilk programları için söz kesmişlerdi. İlk ciddi işlerini bundan iki hafta önceki pazartesi gecesi için Kızılay'da, Sakarya Caddesi'nde bulunan Telwe adındaki çok güzel bir mekânda almışlardı. Son iki haftadır, akşam sekizden saat on bire kadar program yaptıkları tek yer orasıydı. Telwe'deki bu işi barın sahibiyle yakınlığı sayesinde baterist Mehmet ayarlamıştı...

Tabii kimi işletmecilerin bilindik müzisyenler ve solistlerle çalışmak istemesi, bazılarının ise ücrette çok cimri davranmaları yüzünden, iş bulmaları kolay olmuyordu. Şayet İstanbul'da yaşıyor olsalardı, pek fazla bir sıkıntı çekmeyecekleri kesindi; fakat Ankara'da böyle zorluklar çıkacağını zaten biliyorlardı. Önemli olan şey, Ankara'nın müzik âlemindeki bu ne yaptığını bilmeyen işletmecilerin kafa yapısını değiştirene kadar hiç yılmadan çalışmak; morallerini bozmadan, dimdik ayakta durmaktı. Büyük bir çoğunluğu vizyonsuz olan ve mekânlarını hasbelkader ayakta tutan işletmecileri usandırana kadar, kapılarını çalmaya devam edeceklerdi. Önünde sonunda başka güzel mekânlarda da sahne alacaklarından eminlerdi. Tabii bazı müzisyenlerin yaptığı gibi alacaklarından büyük tavizler vererek, yani piyasanın içine ederek değil; hak ettikleri ücreti almak suretiyle bu hedefe ulaşacak-

lardı. Ucuza çalışan müzisyenler yüzünden, Ankara müzik sektörü güdük kalmıştı. Eline iki gitar tutuşturup sahneye sürdükleri toylarla durumu idare eden pek çok bar vardı. Bu gibi yerler, grup Passwords'un istediği ücreti tuzlu buluyorlardı. İşte bu yüzden işleri bir hayli zordu.

Fakat Cemal birkaç gün öncesindeki tatlı bir tesadüfün sonucunda, gruba çok iyi para alabilecekleri gözde bir mekânda iş bağlamıştı. Oradaki programları pazar gecesi 00.00 ile 03.00 arasında olacaktı.

ÜÇ GÜN ÖNCE: ÇARŞAMBA...

İş yerindeki teftişlerden kurtulur kurtulmaz, iki hafta boyunca Passwords'ün Telwe'deki performanslarını kamerayla en güzel açılardan çekmiş; oradaki görüntüleri dizüstü bilgisayarına aktarıp, ayrıca CD'lere de yazdırmıştı. Amacı, kalburüstü yerlerdeki mekânlara giderek işletme müdürleri ya da mekân sahiplerine, grubun sahnedeki görüntülerini gösterip iş istemekti. Anında izleyecek vakti olmayanlardan ise, telefon numarasını verip CD'lerini bırakarak haber bekleyecekti. Ama bunları yapmasına bile gerek kalmadan, ilk işi adeta ayağına gelmişti.

Salı günü Kızılay'da bir bankamatikten para çekerken, askerlik arkadaşı Selim'le karşılaşmıştı. Cemal iki sene tecilli gittiği için, vatani görevini tam zamanında yapan Selim'den yaşça büyüktü. Askerlikteyken, aralarındaki dostluk bağları örümcek ağı gibi çok sağlam bir şekilde örülmüş; fakat başka şehirlerde yaşadıkları için, terhis olduktan sonra bağlantıları uzun bir süre kesintiye uğramıştı. Tabii ki bu her ikisinin de tercihi değildi; o zamanların zor şartları yüzünden kaynaklanan bir kopuş olmuştu...

Bu güzel tesadüfün yaşandığı salı günü, ayaküstü on beş dakika kadar sohbet ederek hasret giderirlerken, Selim dört sene önce eşi ve iki çocuğuyla birlikte Ankara'ya yerleştiklerini söylemişti. Aslında Balıkesir'den Ankara'ya ilk geldikleri dönemde kendisine ulaşmaya çalışmış, fakat adresine gittiğinde bulamamıştı Cemal'i...

Cemal maddi sıkıntılarının had safhaya vardığı o yılları anımsadı. Doğup büyüdüğü Gazimahallesi'nin sınırları dışına yine çıkmamışlardı ama, aynı mahallede daha uygun kiraya bir başka eve geçmek zorunda kalmışlardı. Komşularını, tanımadıkları kişilere yeni adreslerini vermemeleri konusunda sıkı sıkıya tembihlemişlerdi. Muhtemelen eski komşuları, alacaklılardan zannederek, dört yıl önce kendisini soruşturan Selim'e adresi vermemişlerdi. Doğrusu bu kadar sağlam insanlar olduklarını hiç tahmin etmiyordu. Ve yine anlaşılan o ki; annesinin adına kaydettirdiği için, değiştirdikleri ev telefonunun numarasını bulması da mümkün olamamıştı Selim'in...

Terhis olduğu dönemlerde ne kendisinde, ne de Selim'de bir cep telefonu vardı. O yılların mütevazi insanları için lüks sayılan cihazlardandı...

Tıpkı bu cepte taşınan sihirli alette olduğu gibi, evlerini taşıdıkları zaman numaralarını değiştirmek zorunda kalmayacakları bir telefonları olsaydı; muhtemelen bu uzun soluklu kopukluk hiç yaşanmayacaktı. Gerçi birazcık uğraşsalar, ortak eski arkadaşlara ulaşılarak bu sorun daha önce de çözülebilirdi. Ama kendisinin derbeder yaşamı, Selim'in ise evlenip çoluk çocuğa karışması ile artan hayat gaileleri, buna izin vermemişti besbelli...

Cemal'in zihninden bu ince düşünceler akıp geçerken, bir yandan da o zamana kadar yaşadıklarını kısaca aktarmış; daha sonra Selim, Ankara'ya geldiğinden beri neler yaptığını anlatmıştı.

Ankara'ya geliş nedeni işti. Özetle, Park Caddesi'nde bir gece kulübünde çalışmaya başladığını söylemiş; dayısının orada işletme müdürü olduğundan, kendisinin ise hem muhasebe işlerine hem de kasaya baktığından bahsetmişti. Ayrıca anlattığı kadarıyla mekân sahibi de akrabalarıydı.

Bu sözlerin üzerine Cemal arkadaşlarının kurduğu müzik grubundan bahsederek yanında taşıdığı CD'lerden birini uzatırken, Selim görüntüleri hemen o günün akşamında dayısına izlettireceğine dair söz vermişti. Mekânlarında sahne alabilmeleri için her türlü baskıyı yapacağını da söylemişti; ama yine de son karar mercinin dayısının başında bulunduğu müdüriyet olduğunu esprili bir dille anlatmıştı.

O gün, telefon numaralarını kaydederek tekrar görüşmek üzere vedalaştılar.

Ertesi gün iş yerinde, önündeki dosyalara göz atarak rutin işlerini yapan Cemal'in cep telefonu çaldı. Arayan Selim'di.

– Abi iyi günler.
– İyi günler Selim. Nasılsın?
– Sağ ol, iyi sayılır. Sen nasılsın, asıl seni sormalı...
– İyiyim çok şükür.
– Yaa, şimdi nasıl başlayayım, bilemiyorum.
– Hayırdır, bizim grupla mı ilgili?
– Yok yok, pek sayılmaz. Ya da belki birazcık ilgisi var denilebilir. Vallaha abi, en iyisi ben lafı hiç uzatmadan bir kıssa söyleyeyim: Ceketlerin cepleri en güvensiz yerlerdir! Kusura bakma ama, herhâlde senin verdiğin CD'yi benim ceketin cebindeki bir kalem ya da ıvır zıvır diğer malzemeler birazcık çizmiş olmalı... Dün akşam takıldı kaldı, bilgi-

sayarda bir türlü akmadı gitti görüntü... Yani anlayacağın, dayıma sizin grupla ilgili hiçbir şey gösteremedim.

Cemal ahizenin diğer ucunda gülümserken, kinayeli bir tonlamayla karşılık verdi.

– Ah Selim, ahh!.. Askerlikte de hangi işi doğru düzgün yapardın ki zaten!? Her şeyi eline yüzüne bulaştırırdın. Senin sıçtığın bokları temizlemek de hep bana düşerdi.

Selim keskin kahkahalarının peşi sıra konuşmaya başladı.

– Şimdi çok ayıp ettin ama abi! Bir insanın suratına suratına böylesine acımasızca vurulmaz ki...

– Yoo, benim kimsenin yüzüne vurduğum falan yok. Sadece apaçık meydanda duran gerçekleri, beyninin içine iyice işlemeye çalışıyorum dostum... Her neyse, anlaşıldı... O zaman bu akşam bütün arşivimi alarak sizin bara geliyorum, tamam mı?

– Tamamdır.

– Fakat bir şey daha var: Ceza olarak müessesenizden ikram ufak bir rakıyı da deviririm. Ne yapayım, sen kendin kaşındın!

– Hah hah... Sen yeter ki gel de ben sana yetmişlik rakı açayım abi... Zaten seni ancak o keser yanılmıyorsam.

– Çok iyi tahmin etmişsin, aferin sana! Peki sen ne zamanlar barda oluyorsun? Saat kaç gibi geleyim?

– Akşam sekizden sabah dörde kadar barda oluyorum genellikle, ama sen saat on gibi gel bence abi... Gece ikiye kadar oturup hem sekiz ile on bir arasındaki, hem de on ikide sahne alan ikinci grubumuzu dinlemiş olursun. Yarın günlerden perşembe... Gerçi başımızın üstünde yerin var ama,

sonuçta sabah işe gideceksin; saat dörtlere kadar oturamazsın herhâlde...

Cemal; "Doğru düşünmüşsün Selim. O zaman ben saat on gibi gelir, gece bire kadar otururum. Akşam görüşmek üzere..." diyerek telefonunu kapattı.

Akşam işten çıkar çıkmaz doğruca eve geçmiş, masaüstü bilgisayarını açarak birkaç saat internette gezinmişti.

Aslında bir dizüstü bilgisayarı vardı ama, o aleti yakın zamanlarda almıştı. Yani mazisi pek uzun bir döneme dayanmıyordu. Cemal teknoloji özürlü bir insan olduğu için, yeni icatları ilk çıktıkları zamanda takip etme konusunda oldukça beceriksizdi. Hatta üzerinden uzun zaman geçen teknolojileri yakalamak dahi onun için çok zordu. Sadece yapmaları gereken işler için kullanacağı birkaç programı iyi kötü bilmenin yeterli olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden kadim dostu Erkan'ın son zamanlarda çeşitli programlarla donattığı dizüstü bilgisayarı, ona biraz yabancımış gibi geliyordu. 2005 yılında almış olduğu ve o zamanların en hızlı işlemcisine sahip masa üstü bilgisayarı kendisine daha yakındı, hatta ailenin bir üyesiymiş gibiydi. Bu yüzden, dizüstü bilgisayarının yeni nesil güçlü bir işlemciye sahip olmasına rağmen, masa üstü bilgisayarını emekliye ayırmayı hiç düşünmemişti. Belki de bunun tek sebebi, film seyretmek için en büyük boyundan aldığı LCD monitörüydü. Yani kardeşlik veya yakınlıkla; ya da vefa duygularıyla hiçbir alakası yoktu.

Bilgisayarını kapatıp evden çıktığı zaman, saat 21.30'u gösteriyordu. Akşam 22.00'da mekâna vardığında, Selim'in dayısı Can ile tanışıp dizüstü bilgisayarından grubun sahne performanslarını gösterdi.

Can izlediği görüntüleri beğenmiş, önlerindeki ilk pazar gecesinin on iki ila sabah üç arasındaki ikinci programını; —ayriyeten pazarlık konusu yapmamaları için— müşteri durumuna göre saat dörde kadar uzayabileceğini de belirterek Passwords'e ayırmıştı. Pazar geceleri Tequila'nın doluluk oranının, ertesi gün işe güce gidecek insanların geç saatlere kadar oturamamaları sebebiyle düşük olduğunu söylemişti. Fakat sahne performansları sayesinde müşteri kitlesini biraz olsun artırabildikleri takdirde, hafta içindeki bir günü daha onlara ayıracağına dair söz vermişti. Hem de daha erken saatlerdeki bir programı...

***

Cemal o gece içten içe çok sevinirken, işi bin beş yüz liraya bağladığına kendisi bile inanamıyordu. Gerçi onların yaptığı işin kalitesine bakılınca bin beş yüz lira çok büyük bir para sayılmazdı ama, grup üyeleri kendisine daha önceden ilk birkaç işten düşük ücret almalarını fazla önemsemeyeceklerini; yalnız bin liranın altındaki rakamlara iş almamasını açıkça söylemişlerdi. Onlar hayranlarının sayısını artırmaya başladıktan sonra mekân sahipleriyle yeniden ve kıran kırana pazarlıklar edebileceklerine inanıyorlardı. Bu yüzden Tequila'ya giderken aklındaki rakam en az bin liraydı; zaten Telwe'den aldıkları para da bir o kadardı. Bu parayı kendi aralarındaki değerlendirmeye göre bölüşüyorlardı. Nazan solist olduğu için, doğal olarak hepsinden fazla kazanırdı.

O akşam Selim'in dayısı da ilk önce bin lira önermiş, fakat bunun nedenini söylerken çok büyük bir hataya düşmüştü.

Konuşma esnasında; "Yılların müzisyenlerine verdiğim para dahi aynen bu!" deyip, kendisinin de bazı barlarda sık sık denk gelerek izlediği üç kişilik başka bir gruptan bahsetmişti.

İşte Cemal bu noktada Can'ı bam telinden yakalamıştı. O grubu çok iyi biliyordu. Klavye, bateri ve bir gitarla müzik yapıyorlardı. Gitarist olan aynı zamanda solistti. Her ne kadar Ankara'da tanınan bir grupları olsa dahi, öyle çok matah şeyler değillerdi.

Bütün bunları göz önüne alarak, kendi grubunun onlarınkinden daha kaliteli müzikler yaptığını ve ayrıca beş kişilik bir ekip olduğunu söyleyip, pazarlığa iki bin lirayla yüksekten başlamıştı. İkna edene kadar bayağı ter dökmüştü, ama sonunda bin beş yüz liraya anlaşmaya varmıştı.

Can'la konuşmalarını kasanın arkasındaki ofis gibi bir yerde yapmışlardı. Konuşmaları bittiğinde Can bir el işaretiyle; "Selim senin için masa hazırladı, keyfine bak." diyerek onu ofisin dışına yönlendirdi.

Odadan çıkınca, kasanın yakınlarındaki mezelerle donatılmış iki kişilik masanın üzerinde yetmişlik rakıyı gördü. Kendisine ayrılmış masanın o olduğuna dair isteyenle bahse bile girebilirdi. O sırada Selim kasanın başında elindeki bir kâğıda bakarak hesap yaparken, ona aynı masayı işaret etti. *(Tüh, keşke bir bahis açsaydı!)*

– Abi kusura bakma, ben ara sıra seni yalnız bırakmak zorunda kalabilirim. Sen hemen başla istersen.
– Olmaz öyle! Öncelikle, yıllar sonra benim en has kardeşimle karşılaşmamın şerefine bir kadeh kaldırmam lazım! Ben seni bekliyorum.
– Tamam o zaman, şu hesabı alınca gelirim. Seni biraz bekleteceğim kusura bakma...

Yaklaşık üç beş dakika sonra Selim gelip karşısına oturdu.

– Abi ben sadece senin hatırına bir iki kadeh içeceğim, sonrası senin ona göre...

Cemal gülümseyerek karşılık verdi.

– Görev başında içmiyorsun demek.

– Evet abi. Dayıma en iyi arkadaşım ve ağabeyim olduğunu söyleyince, kendini yalnız hissedip sıkılmaman için seninle bir iki kadeh içmeme onay verdi. Yoksa tövbe izin vermezdi! Bana askerdeyken nasıl sahip çıktığını ve orada başıma gelebilecek pek çok sorundan beni nasıl çekip kurtardığını anlattım dayıma... Benim en birinci çavuşumsun!

Cemal gülümseyerek kadehini kaldırdı.

– Sağ olasın asker! Aslında uzun bir süre uzak kalmış olsak bile, sen de benim en iyi arkadaşım ve kardeşimsin. Hadi bakalım; yeniden buluşmamıza, sağlığımıza ve Passwords'e içelim...

***

Cemal yüksek sesli müzik yüzünden zaman zaman iletişim kurmakta zorlanmalarına rağmen, çok keyifli geçen sohbetlerinin arasında; oturdukları yerin yanına getirttiği bir servis masanın üzerine kurduğu bilgisayarından, gruplarının Telwe'deki görüntülerini de izletti.

Daha sonra bilgisayarını çantasına yerleştirip, hem mekânı hem de sahnedekileri incelemeye koyuldu. Çünkü Selim her zaman yanında olamıyor, ara sıra sohbetleri kesintiye uğruyordu.

Selim bazen kasaya gidip kendi işini yaparken, Cemal masada tek başına kaldığı anlarda sahnedeki grubu daha bir dikkatli dinliyordu. Sahnedekiler yabancı parçalar söylüyorlardı, fakat kesinlikle kendi gruplarından daha iyi değillerdi. Belki tek artıları vardı: "O da iyi bir klavyecilerinin olmasıydı..."

Eğer o kişi kendi gruplarında olsa, Nazan'ın sonradan listesine

eklediği şarkılara alt yapı yazmak için uğraşmasına ve bu yüzden zaman kaybetmelerine hiç gerek kalmayacaktı. Zaten grup Passwords'ün hazırlık aşaması bu nedenle biraz uzun sürmüştü. Yabancı parçalara hakim olan iyi bir klavyeci bulamamışlardı.

Ankara'daki klavyecilerin çoğu, düğünlerden daha fazla para kazanacaklarını düşündüklerinden olsa gerek; genellikle Türkçe pop ve taverna tarzındaki müziklere önem veriyorlardı. Bu yüzden kulaklarının aşina olduğu yabancı müzikleri dahi bire bir çalmakta aciz kalıyorlardı.

Passwords üyeleri, kendi aralarında ortaklaşa aldıkları karara göre, yetersiz bir klavyeciyi gruba dahil edip provalarla zaman kaybetmektense; bilgisayar programıyla şarkıların alt yapılarını kendileri yazıp, o sesleri sahnede bilgisayardan veriyorlardı. Gerçi kimi şarkıların alt yapılarını internet üzerinden satın alarak ekledikleri de oluyordu ama, gereksiz yere para harcamamak için genellikle kendileri yazıyorlardı.

İyi bir klavyeci bulana kadar bu yöntemi kullanmaya karar vermişlerdi. Ankara'nın en iddialı gruplarından biri olmayı hedefledikleri için, gösterileri sırasında çıkacak en ufak bir çatlak sese tahammülleri olamazdı.

***

Cemal o gece sahneye çıkan ikinci grubu da epey bir süre dinledikten sonra kafasının çok iyi olduğunu hissetti, ayağa kalkıp kasanın başındaki Selim'in yanına doğru gitmeye yeltendiğinde sendeledi. Hatta çantasını omzuna astığı dizüstü bilgisayarıyla birlikte yere kapaklanmasına ramak kalmıştı. Fakat dans edercesine yaptığı birkaç kıvrak ayak hareketi sayesinde yerle bir olmak-

tan son anda kurtularak, pazar gecesi görüşmek üzere Selim'le vedalaşıp dışarı çıktı.

Hava bir hayli soğuktu. Bunun Cemal'in üzerinde biraz ayıltıcı etkisi olmuştu, ama yine de oldukça sarhoş sayılırdı. O anda düşüncesizce bir hareket yaparak, cep telefonunu çıkarıp gecenin iki buçuğunda Erkan'ı aradı.

Gün içinde, herhangi bir aksaklık olabileceğini düşünerek görüşmeye gideceğini söylememişti. Her şey olumlu sonuçlandığına göre, artık en iyi dostu Erkan'ı arayıp işi bağladığının müjdesini verebilirdi.

– Adamım iyi akşamlar, nasılsın?

Birbirlerine çoğu zaman "adamım" diye hitap ederlerdi. Erkan uzun bir zamandır müzikle uğraşıyordu ve o camiadaki insanların adeta diline yapıştığı için olsa gerek; bu hitap tarzı önce ona sirayet etmiş, o da Cemal'e bulaştırmıştı.

Erkan kendisine has üslûbu ve sersem bir ses tonuyla sorusunu cevapladı.

– Gecenin bu saatinde, doğal olarak uykuluyum adamım. Hayırdır?

Cemal kolundaki saate bakınca yaptığı aptallığın farkına vardı.

– Ooo, kusura bakma adamım! Kafam çok iyi oldu da saatin farkına varmamışım. Pazar gecesi için size Park Caddesi'nde bir mekân ayarladım, gecede bin beş yüz lira verecekler... Neyse, detayları yarın konuşuruz. İnşallah Gülten'i uyandırmamışımdır!

Erkan'ın; "Parası iyiymiş kardeş, mekân neresi?" sorusunu bile cevaplamadan, "iyi geceler," diyerek telaş içerisinde telefonunu kapattı.

***

Gülten gündüz Ostim'de bir firmada çalışan Erkan'ın akşamları bu grupla çok zaman geçirmesinden rahatsızlık duyuyor, kendisini ve üç yaşındaki kızları Sude'yi ihmal ettiğini öne sürerek evde sürekli huzursuzluk çıkarıyordu. Ama Erkan müzik grubu kurma konusunda haksız sayılmazdı; çünkü dört senedir çalıştığı yerde pek çok farklı görevi bir arada yapmasına rağmen, hâlen asgari ücretin yüzde otuz fazlasına denk gelen bir maaşa talim ediyordu. Bu yüzden, grubuyla beraber Ankara'nın kalburüstü yerlerindeki mekânlarda iyi paralar kazanmak ve Ostim'deki işinden ayrılarak sadece müziğe odaklanmak istiyordu.

Çalıştığı yerden aldığı maaşla hem oturdukları evin kirasını vermesi, hem de ailesine bakması çok zor ve hatta oldukça yıpratıcıydı. Üstelik pazar günü hariç haftanın altı günü, sabah sekizden akşam yediye kadar çok yorucu bir tempoyla çalışmak zorunda kalıyordu. Çocuğunun doğumu üzerine Gülten'in kasiyer olarak çalıştığı işten ayrılmasıyla, kaç senedir adeta tek tabanca çalışarak evini geçindirmeye çalışıyordu. Bu yüzden iki yakaları bir araya gelmiyordu.

Aslında Erkan son dört senedir bütçesine katkı sağlamak amacıyla yine müzik yapıyor, başkalarının yanında gitar çalarak az da olsa para kazanıyordu; fakat bu yeterli olmuyordu. Eğer iyi bir grup kurar ve bütün organizasyonunu kendisi planlarsa, daha fazla para kazanacağını düşünüyordu.

Ve bu düsturla, uzun yıllardır tanıdığı baterist arkadaşı Mehmet'le beraber bu işe girişmişlerdi. Grup iyi paralara birkaç sözleşmeli iş bağlayabilirse işinden istifa ederek hem gündüzlerini boşa çıkarmış olacak, hem de daha fazla para kazanarak rahatça

geçinebileceklerdi. Gülten'e bunu defalarca söylemişti, ama o sürekli huzursuzluk çıkarıyordu.

İşte Cemal bu yüzden biraz çekinmiş, Erkan'ın sorusunu cevaplamadan telefonunu hemen kapatmıştı. Konuşmasını uzatır ve Gülten'i uyandırırsa, onların kendi aralarında tartışmalarına sebep olabilirdi.

Arabasını eve doğru sürerken aklından düşünceler geçmekteydi.

"Gülten'in bu grup yüzünden evde huzursuzluk çıkarmasının iki sebebi olabilir... Ya bu işin olabileceğine inanmıyor ya da solist olarak buldukları Nazan'dan dolayı kıskançlığa kapıldı."

Ardından mırıldanarak, "Bence ikinci şık doğru..." dedi.

Oysa Cemal grup çalışmalarının her aşamasına katıldığı için biliyordu ki; Erkan'la Nazan'ın arasında hiçbir şey yoktu. Her ne kadar çapkın ve hatta çılgın sayılabilecek bir kadın olsa dahi, kesinlikle evli erkeklere yanaşmayacak karakterdeydi.

NAZAN...

Nazan bir yetmiş beş boyunda, esmer, bronz tenli, kıvırcık saçlı; diri göğüslere, şekilli yuvarlak bir kalçaya ve bunların haricinde bir de sütun gibi bacaklara sahip; her erkeği baştan çıkarabilecek kadar cazibeli, oldukça güzel bir kadındı.

Gruba internet yoluyla bulunan bir solistti.

Mehmet'in internetteki popüler bir müzik sitesinde yayınladığı şu iddialı sözleri üzerine gruba dahil olmuştu:

"İyi derecede İngilizce bilen, sahnede her türlü dans ve şovu yapabilecek kadar kendisine güvenen, sesi güzel bir kadın solist arıyoruz. Grubumuzda çok iyi iki gitaristimiz ve bir bateristimiz var, klavyeci arayışlarımıza da devam ediyoruz. Diğer başlıklarda klav-

yeci ile ilgili yazdığımız çağrıları görmüş olabilirsiniz... Eğer şartlarımıza uyan tanıdığınız birileri varsa, beraber gelebilirsiniz. Ama yoksa bile, iyi bir klavyeci bulmak için vakit kaybetmeyip, altyapı desteğiyle bir an önce sahnelerde olacağımızı buradan duyuruyoruz!

Grubumuzun kalitesi ortaya çıktığı zaman, Ankara'daki en iyi klavyeciler Passwords'e katılmak için can atacaklardır. Bunu şimdiden; 'Daha klavyeci bile bulamamışlar, bu işle zaman kaybetmeyelim.' diye düşünecek kişiler için özellikle belirtiyorum. Eğer bizler solisti beğenirsek, çalışmalara en kısa sürede başlayacağız ve mümkün olan en kısa sürede sahne alacağız. Solistimiz olmayı düşünen kişinin bizleri beğeneceğinden eminiz, çünkü yabancı müzikte seksenlerin ve doksanların tüm hit parçalarına hakimiz. Yeni parçaları da çok rahatlıkla, bire bir çalıyoruz. Öncelikle, sadece işini çok iyi yapabilecek bir kadın soliste ihtiyacımız var. Grubumuz Ankara'nın bir numarası olacak!.. Lütfen büyük düşünen kişiler bizimle irtibata geçsin, bu iddiaya sahip olmayanlar boş yere zamanımızı kaybettirmesin..."

Hemen hemen üç ay kadar önce olmuştu gruba katılması... Yüksek egosu sayesinde güzelliğine ve sesine, ayrıca İngilizceyi çok iyi bildiği için, yabancı parçalara olan hakimiyetine çok güveniyordu. Zaten bir iki popüler Fransızca şarkının haricinde, söyleyeceği parçalar genelde İngilizce ağırlıklıydı.

Burdur'da annesinin yanında yaşarken, üyesi olduğu sosyal medyadaki bu ilanı yayınlayan Mehmet'le irtibata geçerek, seslendirdiği bir iki şarkıyı gönderip dinlettirmişti. Erkan'ın ve Mehmet'in çok beğenmeleri üzerine gruba katılmak için Ankara'ya gelmiş ve kendisi gibi bekâr olan ablasının yanına yerleşmişti.

Serbest yaşam biçimine ve özgür bir ruha sahip, deli dolu bir

HATIRLA

UĞUR GERÇEK

“Cemal sorgulayan gözlerle ona bakarak konuşmaya başladı.

*** Evet, bende anlam veremiyorum.**

Sabahleyin bu yaşadıklarımın da bir rüya olduğunu düşündüğüm için hiç sorgulamamıştım, ama şimdi benim de aklıma takıldı. Mazda Lantis'i neden sattım?

Senin bunu biliyor olman lazım.

Erkan şaşkın gözlerle Cemal'e bakıyordu.

*** Onu satmadın ki.**

*** Peki ne oldu arabama?**

*** Modifiye işlemlerine başlasın diye geçen hafta enişteme teslim ettin ya arabayı...**

Bunları söyledikten sonra, Cemal'e endişeli bir ifadeyle bakarak sözlerine devam etti.

*** Kardeş, yeminle söylüyorum; sen numara falan yapmıyorsun!..**

Şimdi sana gerçekten inanmaya başladım. Yarın kesinlikle bir doktora görünmelisin. Bunu sakın ihmal etme!..

Bir yandan hastalık derecesinde sevdiği arabasının ortadan kaybolması, diğer taraftan büyük ölçüde yitirdiği hafızası;

Cemal Ersöz'ün hayatının allak bullak olmasına neden olmuştur.

Acaba bu kötü durumdan kurtulabilecek midir?

Ya da neden bu duruma düştüğü hakkında bir ipucuna ulaşabilecek midir?”

tilki Kitap

9 786056 863776